

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2022. gada 24. februārī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Direktīva 2011/83/ES – Patērētāju līgumi – Jēdziens “tirgotājs” – Ar distances līgumiem saistīts informēšanas pienākums – Pienākums sniegt nepieciešamo informāciju vienkāršā un skaidri saprotamā valodā un uz pastāvīga informācijas nesēja

Lietā C-536/20

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Lietuvos Aukščiausioji Teismas* (Lietuvas Augstākā tiesa) iesniedza ar 2020. gada 21. oktobra lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2020. gada 22. oktobrī, tiesvedībā

“Tiketa” UAB

pret

M. Š.,

piedaloties

“Baltic Music” Všet,

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Likurgs [*C. Lycourgos*], tiesneši S. Rodins [*S. Rodin*], Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*] (referents), L. S. Rosi [*L. S. Rossi*] un O. Spinjana-Matei [*O. Spineanu-Matei*],

ģenerālvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- “Tiketa” UAB vārdā – *A. Korsakas, advokatas*,
- Lietuvas valdības vārdā – *R. Dzikovič* un *K. Dieninis*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – lietuviešu.

- Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *M. F. Severi, avvocato dello Stato*,
- Eiropas Komisijas vārdā – *J. Jokubauskaitė* un *I. Rubene*, kā arī *N. Ruiz García*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklausišanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/83/ES (2011. gada 25. oktobris) par patērētāju tiesībām un ar ko groza Padomes Direktīvu 93/13/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 1999/44/EK un atceļ Padomes Direktīvu 85/577/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 97/7/EK (OV 2011, L 304, 64. lpp.), 2. panta 2. punktu, 6. panta 1. un 5. punktu un 8. panta 1. un 7. punktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp “*Tiketa*” UAB un M. Š. par prasību atmaksāt naudas summu, ko pēdējais minētais samaksājis, lai iegādātos ieejas biļeti uz kultūras pasākumu, kurš pēc tam tika atcelts, kā arī līdz ar to radušos izdevumus, proti, ceļa un pasta izdevumus, kā arī atlīdzināt šīs atcelšanas dēļ ieinteresētajai personai nodarīto morālo kaitējumu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 2011/83

- 3 Direktīvas 2011/83 14. un 16. apsvērumā ir teikts:
  - “(14) Šai direktīvai nebūtu jāietekmē valsts tiesību akti līgumtiesību jomā attiecībā uz līgumtiesību aspektiem, kas nav reglamentēti šajā direktīvā. Tāpēc šai direktīvai nebūtu jāskar valsts tiesību akti, kas regulē, piemēram, līguma noslēgšanu vai spēkā esamību (piemēram, gadījumā, ja nav dota piekrišana). Tāpat šai direktīvai nebūtu jāskar valstu tiesību akti attiecībā uz vispārējiem līguma tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, noteikumi par sabiedrisko ekonomisko kārtību, piemēram, noteikumi par pārmērīgām vai uzskrūvētām cenām, un noteikumi par neētiskiem tiesiskiem darījumiem.
- [..]
- (16) Šai direktīvai nebūtu jāskar valsts tiesību akti par juridisko pārstāvību, piemēram, noteikumi attiecībā uz personu, kura rīkojas tirgotāja vārdā vai viņa uzdevumā (piemēram, aģents vai pilnvarotais). Šajā jomā kompetence būtu jāsauglabā dalībvalstīm. Šī direktīva būtu jāpiemēro visiem tirgotājiem – gan publiskiem, gan privātiem.”

4 Saskaņā ar šīs direktīvas 1. pantu:

“Šīs direktīvas mērķis ir, panākot augstu patērētāju aizsardzības līmeni, veicināt iekšējā tirgus sekmīgu darbību, tuvinot konkrētus aspektus dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos, kas attiecas uz līgumiem, kuri noslēgti starp patērētājiem un tirgotājiem.”

5 Minētās direktīvas 2. pants ir formulēts šādi:

“Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

- 1) “patērētājs” ir jebkura fiziska persona, kura līgumos, uz ko attiecas šī direktīva, darbojas nolūkos, kas nav saistīti ar tās komercdarbību, uzņēmējdarbību, amatniecisko darbību vai profesiju;
- 2) “tirgotājs” ir jebkura fiziska vai jebkura privāta vai publiska juridiska persona, kura, tostarp ar jebkuras citas personas, kas darbojas šīs personas vārdā vai uzdevumā, starpniecību, saistībā ar līgumiem, uz kuriem attiecas šī direktīva, darbojas nolūkos, kas ir saistīti ar tās komercdarbību, uzņēmējdarbību, amatniecisko darbību vai profesiju;

[..]

- 10) “pastāvīgs informācijas nesējs” ir jebkurš instruments, kas patērētājam vai tirgotājam dod iespēju uzglabāt personīgi viņam adresētu informāciju, lai tā būtu pieejama turpmākai atsaucei informācijas saturam atbilstīgā laikposmā, un kas ļauj neizmainītā veidā pavairot uzglabāto informāciju;

[..].”

6 Šīs pašas direktīvas 3. panta 5. punktā ir paredzēts:

“Šī direktīva neskar valstu vispārējās līgumtiesības, piemēram, noteikumus par līguma spēkā esamību, sagatavošanu vai sekām, ciktāl vispārējo līgumtiesību aspekti šajā direktīvā nav reglamentēti.”

7 Direktīvas 2011/83 6. pantā ir noteikts:

“1. Pirms patērētājs ir uzņēmies ārpus uzņēmuma telpām noslēgta līguma vai distances līguma, vai arī jebkāda tamlīdzīga piedāvājuma saistības, tirgotājs skaidrā un saprotamā veidā patērētājam sniedz šādu informāciju:

[..]

- c) fiziskā adrese, kurā tirgotājs ir reģistrēts, kā arī tirgotāja tālruna numurs, faksa numurs un elektroniskā pasta adrese, ja tāda ir, lai patērētājs varētu ātri kontaktēties ar tirgotāju un efektīvi sazināties ar viņu, un attiecīgā gadījumā tā tirgotāja fiziskā adrese un identitāte, kura uzdevumā viņš rīkojas;
- d) tirgotāja uzņēmējdarbības vietas fiziskā adrese, ja tā atšķiras no adreses, kas norādīta saskaņā ar c) apakšpunktu, un attiecīgā gadījumā tā tirgotāja fiziskā adrese, kura uzdevumā viņš rīkojas, uz kuru patērētājs var adresēt sūdzības;

[..]

5. Šā panta 1. punktā minētā informācija ir distances līguma vai ārpus uzņēmuma telpām noslēgta līguma neatņemama daļa, un to nemaina, ja vien līgumslēdzējas puses nav skaidri vienojušās citādi.

[..]”

8 Šīs direktīvas 8. pants ir formulēts šādi:

“1. Attiecībā uz distances līgumiem tirgotājs sniedz 6. panta 1. punktā paredzēto informāciju vai dara minēto informāciju pieejamu patērētājam izmantotajiem distances saziņas līdzekļiem atbilstīgā veidā, vienkāršā un skaidri saprotamā valodā. Ciktāl minēto informāciju sniedz uz pastāvīga informācijas nesēja, tā ir salasāma.

[..]

7. Tirgotājs uz pastāvīga informācijas nesēja samērīgā termiņā pēc distances līguma noslēgšanas un ne vēlāk kā preču piegādes brīdī vai pirms sākas pakalpojuma izpilde patērētājam sniedz apstiprinājumu par noslēgto līgumu. Šis apstiprinājums ietver:

- a) visu 6. panta 1. punktā minēto informāciju, ja vien tirgotājs informāciju patērētājam jau nav sniedzis uz pastāvīga informācijas nesēja pirms distances līguma noslēgšanas; un
- b) attiecīgā gadījumā apstiprinājumu patērētāja skaidrai iepriekšējai piekrišanai un apliecinājumu saskaņā ar 16. panta m) apakšpunktu.

[..]”

Direktīva 2005/29/EK

9 Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/29/EK (2005. gada 11. maijs), kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 (“Negodīgas komercprakses direktīva”) (OV 2005, L 149, 22. lpp.), 2. pantu:

“Šajā direktīvā:

[..]

- b) “tirgotājs” ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kas komercpraksē, uz ko attiecas šī direktīva, darbojas nolūkos, kas attiecas uz tā uzņēmējdarbību, amatniecību vai profesiju, un arī jebkura persona, kas darbojas tirgotāja vārdā vai uzdevumā;

[..].”

10 Direktīvas 2005/29 7. panta 4. punktā ir paredzēts:

“Ja īsteno uzaicinājumu veikt pirkumu, šādu informāciju uzskata par būtisku, ja tas jau no konteksta nav skaidrs:

[..]

b) tirgotāja ģeogrāfiskā adrese un identitāte, piemēram, viņa tirdzniecības nosaukums un vajadzības gadījumā tā tirgotāja ģeogrāfiskā adrese un identitāte, kura uzdevumā viņš darbojas;

[..].”

Lietuvas tiesības

11 *Lietuvos Respublikos civilinis kodeksas* (Lietuvas Republikas Civilkodekss) 2.133. pantā ir noteikts:

“1. Darījums, kuru viena persona (pilnvarnieks) noslēgusi citas personas (pilnvarotājs) vārdā un kurā tiek atklāts pārstāvniecības fakts, un ar kuru netiek pārsniegtas uzticētās tiesības, tieši rada, groza un atceļ pilnvarotāja civiltiesiskus prasījumus un saistības.

2. Pilnvarnieka pilnvaras var izsecināt arī no apstākļiem, kuros viņš rīkojas (pārdevējs mazumtirdzniecībā, kasieris utt.). Ja, saprātīgi vērtējot, personas rīcība trešām personām rada iemeslu uzskatīt, ka tā ir iecēlusi citu personu par savu pilnvarnieku, līgumi, kurus pēdējā minētā persona ir noslēgusi pilnvarotāja vārdā, pilnvarotājam ir saistoši.

3. Ja pilnvarnieks, noslēdzot darījumu, nenorāda, ka viņš darbojas pilnvarotāja vārdā un interesēs, šāds darījums tiesības un saistības pilnvarotājam rada vienīgi tad, ja otrai darījuma pusei no tā noslēgšanas apstākļiem vajadzētu saprast, ka šis darījums tiek noslēgts ar pilnvarnieku, vai arī, ja personas, ar kuru darījums tiek noslēgts, identitāte otrai darījuma pusei nav svarīga.”

12 Saskaņā ar šā kodeksa 6.228.¹ panta 3. punktu:

““Uzņēmējs” [tirgotājs] ir fiziska vai juridiska persona vai organizācija vai tās struktūra, kas vēlas noslēgt vai noslēdz līgumus nolūkā, kurš saistīts ar tās komercdarbību, uzņēmējdarbību, amatniecisko darbību vai profesiju, tostarp personas, kas darbojas uzņēmēja vārdā vai uzdevumā. Juridisku personu var uzskatīt par uzņēmēju neatkarīgi no tās dibinātāju juridiskās formas.”

13 *Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymas* (Lietuvas Republikas Patērētāju tiesību aizsardzības likums) – redakcijā, kas piemērojama pamatlīdētā, – 2. panta 24. punktā ir paredzēts:

““Uzņēmējs” [tirgotājs] ir fiziska vai juridiska persona vai organizācija vai tās struktūra, kas vēlas noslēgt vai noslēdz līgumus nolūkā, kurš saistīts ar tās komercdarbību, uzņēmējdarbību, amatniecisko darbību vai profesiju, tostarp personas, kas darbojas uzņēmēja vārdā vai uzdevumā. Juridisku personu var uzskatīt par uzņēmēju neatkarīgi no tās dibinātāju juridiskās formas.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

14 *Tiketa* nodarbojas ar biļešu izplatīšanu uz trešo personu organizātiem pasākumiem, šajā nolūkā izmantojot savu vietni internetā.

- 15 2017. gada 7. decembrī M. Š. tiešsaistē no *Tiketa* iegādājās biļeti uz kultūras pasākumu, kas bija ieplānots 2018. gada 20. janvārī. Pirms šīs biļetes pirkuma pabeigšanas *Tiketa* vietnē informēja, ka šo pasākumu rīko “*Baltic Music*” VŠĮ, un norādīja citu vietni un tālruņa numuru, kur iespējams saņemt papildu informāciju. Tur bija iekļauta arī informācija – ar sarkaniem burtiem – par to, ka “visu atbildību par pasākumu, tā kvalitāti, saturu un ar to saistīto informāciju uzņemas pasākuma rīkotājs. *Tiketa* ir biļešu izplatītāja; tā rīkojas pilnvarotā starpnieka statusā”. Detalizētāka informācija par aplūkojamo pakalpojumu sniedzēju un biļešu cenas atmaksu bija iekļauta pakalpojumu sniegšanas vispārīgajos noteikumos, kas pieejami *Tiketa* vietnē internetā.
- 16 Biļete, kas tika izsniegta M. Š., ietvēra tikai nelielu daļu no šiem vispārīgajiem noteikumiem. Konkrētāk, tā ietvēra šādu tekstu: “Biļetes netiek apmainītas, un to cena netiek atmaksāta. Pasākuma atcelšanas vai pārceļšanas gadījumā visu atbildību par biļešu cenas atmaksāšanu uzņemas [tā] rīkotājs.” Tur bija norādīts arī aplūkojamā pasākuma rīkotāja nosaukums, adrese un tālruņa numurs, kā arī apstākļi, ka tas uzņemas visu atbildību “par pasākumu, tā kvalitāti, saturu un ar to saistīto informāciju” un ka *Tiketa* rīkojas tikai kā biļešu izplatītājs un “pilnvarotais starpnieks”.
- 17 2018. gada 20. janvārī, kad M. Š. ieradās aplūkojamā pasākuma paredzētajā norises vietā, viņš tur pieieejas piestiprinātā paziņojumā izlasīja, ka pasākums nenotiks.
- 18 2018. gada 22. janvārī *Baltic Music* informēja *Tiketa*, ka aplūkojamais pasākums ir atcelts un ka personas, kuras nopirkušas biļetes, var saņemt cenas atmaksu. Tajā pašā dienā *Tiketa* informēja M. Š. par iespēju saņemt biļešu cenas atmaksu vai nu kasēs, kur tās tika nopirktas, vai arī tiešsaistē – to biļešu gadījumā, kuras nopirktas tiešsaistē.
- 19 2018. gada 23. janvārī M. Š. pieprasīja no *Tiketa* viņa biļetes cenas un viņa ceļa izdevumu atmaksu, kā arī ar aplūkojamā pasākuma atcelšanu viņam nodarītā morālā kaitējuma atlīdzinājumu. *Tiketa* viņam darīja zināmu, ka viņam ir jāvērsas pie *Baltic Music*, jo *Tiketa* esot tikai biļešu izplatītāja un tāpat tā neesot atbildīga par šā pasākuma kvalitāti vai atcelšanu. Tā šo nostāju pauda, arī atbildot uz M. Š. atkārtoto prasību, ko viņš tai adresēja pēc vairākām nedēļām. Tad prasītājs vērsās pie *Baltic Music*, taču tā uz viņa prasījumiem nereaģēja.
- 20 2018. gada 18. jūlijā M. Š. vērsās pie *Vilniaus miesto apylinkės teismas* (Viļņas pilsētas apriņķa tiesa, Lietuva) ar prasību, kurā viņš lūdza piespriest *Tiketa* un *Baltic Music* solidāri atlīdzināt mantisko kaitējumu, proti, biļetes cenu, ceļa izdevumus un pasta izdevumus, kā arī morālo kaitējumu, kas viņam esot radies aplūkojamā pasākuma atcelšanas dēļ.
- 21 Ar 2018. gada 8. oktobra spriedumu *Vilniaus miesto apylinkės teismas* (Viļņas pilsētas apriņķa tiesa) šo prasību daļēji apmierināja, piespriezdama *Tiketa* samaksāt prasītājam viņa prasītās naudas summas, proti, atlīdzināt mantisko kaitējumu, daļējā apmērā – viņam nodarīto morālo kaitējumu, kā arī procentus no kopsummas ar likmi 5 % gadā, skaitot no prasības celšanas dienas līdz tās sprieduma pilnīgai izpildei.
- 22 Pēc tam, kad *Tiketa* šo spriedumu bija pārsūdzējusi *Vilniaus apygardos teismas* (Viļņas apgabaltiesa, Lietuva), bet tās apelācijas sūdzība tika noraidīta, tā ar kasācijas sūdzību vērsās pie *Lietuvos Aukščiausioji Teismas* (Lietuvas Augstākā tiesa).

23 Šādos apstākļos *Lietuvos Aukščiausioji Teismas* (Lietuvas Augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

- “1) Vai tirgotāja jēdziens, kas definēts Direktīvas 2011/83 2. panta 2. punktā, ir jāsaprot kā tāds, kas nozīmē, ka personu, kura rīkojas kā starpnieks, patērētājam iegādājoties [pasākuma] biļeti, var uzskatīt par tirgotāju, kuram ir saistoši [šajā direktīvā] noteiktie pienākumi, un, attiecīgi, par līgumslēdzēju pusi pirkuma līgumā vai pakalpojumu sniegšanas līgumā, pret kuru patērētājs var iesniegt sūdzību vai celt prasību?
- a) Vai, interpretējot Direktīvas 2011/83 2. panta 2. punktā definēto tirgotāja jēdzienu, ir nozīme tam, vai persona, kura, patērētājam iegādājoties biļeti, darbojas kā starpnieks, pirms patērētājs ir uzņēmis distances līguma saistības, ir skaidrā un labi saprotamā veidā šim patērētājam sniegusi visu informāciju par galveno tirgotāju, kā tas ir paredzēts [šīs direktīvas] 6. panta 1. punkta c) un d) apakšpunktā?
- b) Vai jāuzskata, ka starpniecības fakts ir nodots atklātībā gadījumā, kad persona, kura ir iesaistīta biļetes iegādes procesā, pirms patērētājs ir uzņēmis distances līguma saistības, ir norādījusi galvenā tirgotāja nosaukumu un juridisko formu, kā arī informāciju, ka galvenais tirgotājs uzņemas visu atbildību par pasākumu, tā kvalitāti un saturu, kā arī šajā saistībā sniegto informāciju, un norāda, ka tā darbojas vienīgi kā biļešu izplatītājs un ir oficiālais komercāģents?
- c) Vai Direktīvas 2011/83 2. panta 2. punktā definētais tirgotāja jēdziens ir jāsaprot tādējādi, ka, ņemot vērā divpusējo pakalpojumu (biļešu izplatīšana un pasākuma organizēšana), tiesiskās attiecības starp līgumslēdzējām pusēm, gan biļešu pārdevēju, gan pasākuma organizētāju var uzskatīt par tirgotājiem, proti, līgumslēdzējām pusēm patērētāja līgumā?
- 2) Vai prasība sniegt informāciju un minēto informāciju padarīt pieejamu patērētājam vienkāršā un skaidri saprotamā valodā, kā tas ir noteikts Direktīvas 2011/83 8. panta 1. punktā, ir jāsaprot un jāpiemēro tādējādi, ka pienākums informēt patērētāju tiek uzskatīts par pienācīgi izpildītu tad, ja šāda informācija ir sniegta starpnieka noteikumos par pakalpojumu sniegšanu, kas patērētājam ir pieejama tīmekļvietnē *tiketa.lt*, pirms patērētājs veic maksājumu, tam apstiprinot, ka viņš ir iepazinies ar starpnieka noteikumiem par pakalpojuma sniegšanu un apņemas tos ievērot kā daļu no darījuma noteikumiem, kas tiks noslēgts, izmantojot *clickwrap* vienošanos, proti, aktīvi atzīmējot īpašu lodziņu tiešsaistes sistēmā un noklikšķinot uz īpašu saiti?
- a) Vai, interpretējot un piemērojot otrajā jautājumā minēto prasību, ir nozīme tam, ka šī informācija netiek sniegta uz pastāvīga informācijas nesēja un ka nav vēlāka apstiprinājuma par līgumu, kurā būtu ietverta visa atbilstoši Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punktam nepieciešamā informācija uz pastāvīga informācijas nesēja, kā tas ir pieprasīts [šīs direktīvas] 8. panta 7. punktā?
- b) Vai saskaņā ar Direktīvas 2011/83 6. panta 5. punktu informācija, kas ir sniegta starpnieka noteikumos par pakalpojuma sniegšanu, ir distances līguma neatņemama daļa, neatkarīgi no tā, ka šī informācija nav sniegta uz pastāvīga informācijas nesēja un/vai ka nav vēlāka apstiprinājuma par līgumu uz pastāvīga informācijas nesēja?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

- 24 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīvas 2011/83 2. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka “tirgotājs” šīs normas izpratnē nozīmē ne tikai fizisku vai juridisku personu, kas rīkojas nolūkā, kas saistīts ar tās komercdarbību, uzņēmējdarbību, amatniecisko vai profesionālo darbību attiecībā uz līgumiem, kuriem piemērojama šī direktīva, bet arī fizisku vai juridisku personu, kas rīkojas kā starpnieks šā tirgotāja vārdā vai uzdevumā, un vai gan šo starpnieku, gan šo komersantu (principālu) var uzskatīt par “tirgotāju” minētās normas izpratnē, ja tiek veikta dubulta pakalpojumu sniegšana.
- 25 Uzreiz jānorāda, ka Direktīvas 2011/83 2. panta 2. punkta dažādajās valodu versijās ir konstatējamas atšķirības. Proti, kā uzsver iesniedzējtiesa, saskaņā ar šīs normas lietuviešu valodas versiju ikviena persona, kura tirgotāja, kas definēts kā ikviena fiziska vai privāta vai publiska juridiska persona, vārdā vai uzdevumā, attiecībā uz līgumiem, kuriem piemērojama šī direktīva, rīkojas nolūkā, kas saistīts ar tā komercdarbību, uzņēmējdarbību, amatniecisko darbību vai profesiju, pati ir uzskatāma par tirgotāju šīs direktīvas izpratnē. Savukārt šīs pašas normas citās valodu versijās, piemēram, angļu valodas un franču valodas versijās, ir noteikts, ka par šādu tirgotāju ir uzskatāma ikviena persona, kas atbilst šai definīcijai, tostarp tad, kad tā rīkojas ar trešās personas, kura darbojas šīs personas vārdā vai uzdevumā, starpniecību, kas esot saprotams tādējādi, ka tad, ja kāda persona norāda uz starpnieku, tā nezaudē savu tirgotāja statusu.
- 26 Tātad neatkarīgi no Direktīvas 2011/83 2. panta 2. punkta valodas versijas tāds starpnieks kā *Tiketa* ir kvalificējams kā “tirgotājs” šīs normas izpratnē, ja – attiecībā uz līgumiem, kuriem piemērojama šī direktīva, – tas rīkojas nolūkā, kas saistīts ar tā komercdarbību, uzņēmējdarbību, amatniecisko darbību vai profesiju. Tomēr ir jānoskaidro, vai šāds starpnieks ikvienā gadījumā nav uzskatāms par “tirgotāju” šīs normas izpratnē tikai tādēļ, ka tas rīkojas šā tirgotāja vārdā vai uzdevumā.
- 27 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru gadījumā, ja Savienības tiesību teksts dažādu valodu versijās atšķiras, attiecīgā norma ir jāinterpretē saistībā ar tā tiesiskā regulējuma vispārējo sistēmu un mērķi, kurā šī norma ietilpst (skat. it īpaši spriedumu, 2021. gada 21. decembris, *Trapeza Peiraios*, C-243/20, EU:C:2021:1045, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 28 Attiecībā uz Direktīvas 2011/83 vispārējo sistēmu ir jānorāda, ka saskaņā ar šīs direktīvas 6. panta 1. punkta c) un d) apakšpunktu, pirms patērētājs ir uzņemies ārpus uzņēmuma telpām noslēgta līguma vai distances līguma, vai arī jebkāda tamlīdzīga piedāvājuma saistības, tirgotājs attiecīgā gadījumā patērētājam sniedz šādu informāciju: tā tirgotāja identitāte un fiziskā adrese, kura uzdevumā tas rīkojas, kā arī attiecīgā gadījumā tā komercdarbības vietas adrese. Tātad šajā normā tirgotāju kategorija šīs direktīvas 2. panta 2. punkta izpratnē ietver fiziskas vai juridiskas personas, kuras rīkojas citu tirgotāju uzdevumā.
- 29 Turklāt 2018. gada 4. oktobra sprieduma *Kamenova* (C-105/17, EU:C:2018:808) 28. un 29. punktā Tiesa ir nospriedusi, ka jēdziens “tirgotājs”, kā tas ir definēts Direktīvās 2005/29 un 2011/83, ir jāinterpretē homogēni, jo šīs direktīvas ir balstītas uz LESD 114. pantu un tādējādi tām ir vieni un tie paši mērķi, proti, veicināt iekšējā tirgus raitu darbību un nodrošināt augstu patērētāju aizsardzības līmeni to normatīvajā un administratīvajā ietvarā. Tā paša sprieduma 32., 33. un 36. punktā tā būtībā ir nospriedusi, ka atšķirībā no jēdziena “patērētājs” Direktīvas 2011/83 2. panta 1. punkta izpratnē, kas apzīmē ikvienu fizisku personu, kura nav

iesaistījusies komercdarbībā vai profesionālajā darbībā, jēdziens “tirgotājs” nozīmē, ka attiecīgā fiziskā vai juridiskā persona darbojas “nolūkos, kas ir saistīti ar tās komercdarbību, uzņēmējdarbību, amatniecisko darbību vai profesiju,” vai tirgotāja vārdā vai uzdevumā.

- 30 Visbeidzot, iepriekšējā punktā atgādinātais mērķis, kas minēts Direktīvas 2011/83 1. pantā, rosina atbalstīt šīs direktīvas piemērošanas jomas un līdz ar to arī jēdziena “tirgotājs”, tās 2. panta 2. punkta izpratnē, plašu interpretāciju.
- 31 No iepriekš izklāstītā izriet, ka par “tirgotāju” Direktīvas 2011/83 2. panta 2. punkta izpratnē ir uzskatāma ne tikai fiziska vai juridiska persona, kas – attiecībā uz līgumiem, kuriem piemērojama šī direktīva, – rīkojas nolūkā, kas saistīts ar tās komercdarbību, uzņēmējdarbību, amatniecisko vai profesionālo darbību, bet arī fiziska vai juridiska persona, kura rīkojas kā starpnieks šā tirgotāja vārdā vai uzdevumā.
- 32 Tas tā ir neatkarīgi no jautājuma, vai šāds starpnieks ir izpildījis savus no Direktīvas 2011/83 izrietošos pienākumus.
- 33 Šajā ziņā Tiesa 2016. gada 9. novembra sprieduma *Wathelet* (C-149/15, EU:C:2016:840) 45. punktā tik tiešām ir nospriedusi, ka ar “pārdevēju” Direktīvas 1999/44/EK (1999. gada 25. maijs) par dažiem patēriņa preču pārdošanas aspektiem un saistītajām garantijām (OV 1999, L 171, 12. lpp.) izpratnē varēja tikt uzskatīta pati persona, kura rīkojas kā starpnieks privātpersonas uzdevumā saistībā ar preces pārdošanu, gadījumā, kad tā nebūtu pircēju pienācīgi informējusi par šīs preces īpašnieka identitāti, tomēr šajā spriedumā izmantotais risinājums nav attiecināms uz jēdziena “tirgotājs” – Direktīvas 2011/83 izpratnē – interpretāciju, kas balstīta uz atšķirīgu loģiku. Proti, lai gan Direktīvā 1999/44 pārdevējam ir paredzēta konkrēta atbildība par tādās preces pārdošanu, kas neatbilst pirkuma līgumam, no Direktīvas 2011/83 14. un 16. apsvēruma un 3. panta 5. punkta izriet, ka šī direktīva reglamentē patērētāju tiesības, nevis līgumtiesību vispārīgos aspektus, piemēram, noteikumus, kas piemērojami līgumu noslēgšanas sagatavošanas vai juridiskās pārstāvības jomā. Konkrētāk, Direktīvā 2011/83 nav nedz noteikta patērētāju līguma pušu identitāte gadījumā, kad princips izmanto starpnieku, nedz reglamentēts atbildības sadalījums starp pēdējiem minētajiem gadījumā, kad netiek izpildīti tajā paredzētie pienākumi.
- 34 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, arī tas, vai fiziska vai juridiska persona, kura rīkojas kā starpnieks cita tirgotāja vārdā vai uzdevumā, ir darījusi zināmu patērētājam, ka tā rīkojas šajā statusā, neietekmē šā starpnieka kvalificēšanu par “tirgotāju” Direktīvas 2011/83 2. panta 2. punkta izpratnē.
- 35 Visbeidzot, no šīs normas formulējuma un konteksta, kā arī no Direktīvas 2011/83 mērķa, kas atgādināti šā sprieduma 28.–30. punktā, izriet, ka tas, ka šis starpnieks ir uzskatāms par tirgotāju, neizslēdz to, ka tā tas būtu arī tā principāla gadījumā, kura vārdā vai uzdevumā šis starpnieks rīkojas, un nav nepieciešams, lai notiktu dubulta pakalpojumu sniegšana, jo abiem šiem tirgotājiem ir pienākums nodrošināt šajā direktīvā ietverto prasību ievērošanu.
- 36 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2011/83 2. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka “tirgotājs” šīs normas izpratnē nozīmē ne tikai fizisku vai juridisku personu, kas attiecībā uz līgumiem, kuriem piemērojama šī direktīva, rīkojas nolūkā, kas saistīts ar tās komercdarbību, uzņēmējdarbību, amatniecisko vai

profesionālo darbību, bet arī fizisku vai juridisku personu, kas rīkojas kā starpnieks šā tirgotāja vārdā vai uzdevumā, ja gan šo starpnieku, gan principālu var kvalificēt par “tirgotāju” šīs normas izpratnē, un nav nepieciešams, lai notiktu dubulta pakalpojumu sniegšana.

Par otro jautājumu

- 37 Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīvas 2011/83 6. panta 1. un 5. punkts un 8. panta 1. un 7. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā tas, ja 6. panta 1. punktā minētā informācija pirms līguma noslēgšanas patērētājam tiek sniegta tikai pakalpojumu sniegšanas vispārīgajos noteikumos starpnieka vietnē, kuriem šis patērētājs aktīvi pauž piekrišanu, ieklikšķinot šim nolūkam paredzētā lodziņā, un vai šādā kārtībā nosūtītā informācija ir distances līguma vai ārpus uzņēmuma telpām noslēgta līguma neatņemama sastāvdaļa, tostarp tad, ja tā patērētājam nav darīta pieejama uz pastāvīga informācijas nesēja šīs direktīvas 8. panta 7. punkta izpratnē, un/vai ja patērētājam pēc tam nav sniegts apstiprinājums – uz šāda informācijas nesēja – par noslēgto līgumu.
- 38 Vispirms *Tiketa* apgalvo, ka otrajam jautājumam nav nekādas saistības ar pamatlietas priekšmetu, jo šajā lietā attiecīgais patērētājs ir saņēmis visu nepieciešamo informāciju uz pastāvīga informācijas nesēja, par kādu uzskatāma biļete, kas viņam tika izsniegta, lai viņš varētu iekļūt attiecīgajā pasākumā. Ar šo argumentāciju tiek apšaubīta otrā jautājuma pieņemamība.
- 39 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru uz Tiesai adresētiem lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas nozīmīguma prezumpcija. Tiesa var atteikties lemt par valsts tiesas uzdotu prejudiciālo jautājumu tikai tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekāda sakara ar pamatlietas apstākļiem vai tās priekšmetu, ja problēmai ir hipotētisks raksturs vai arī ja Tiesai nav zināmi faktiskie un tiesību apstākļi, kas vajadzīgi, lai sniegtu lietderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (spriedums, 2020. gada 24. novembris, *Openbaar Ministerie* (Dokumentu viltošana), C-510/19, EU:C:2020:953, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 40 No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai Direktīvā 2011/83 paredzētās informācijas sniegšana pakalpojumu sniegšanas vispārīgajos noteikumos, kuri pieejami starpnieka vietnē internetā un kuriem patērētājs pirms samaksas par biļeti piekrīt, ieklikšķinot šim nolūkam paredzētā lodziņā, ir pietiekama, lai nodrošinātu to, ka tiek izpildīts šīs direktīvas 6. panta 1. punktā un 8. panta 1. un 7. punktā minētais informēšanas pienākums. Tātad, pieņemot, ka patērētājs visu nepieciešamo informāciju ir saņēmis uz pasākuma biļetes, kura pēc tam viņam tika izsniegta, šis apstāklis nevar ietekmēt otrā jautājuma nozīmīgumu. Jebkurā gadījumā iesniedzējtiesa, kas vienīgā var novērtēt pamatlietas faktus, precīzē, ka šajā lietā patērētājam nav darīts pieejams – uz pastāvīga informācijas nesēja – apstiprinājums par noslēgto līgumu, kas ietvertu Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punktā minētās informācijas kopumu, kā tas noteikts šīs direktīvas 8. panta 7. punktā. Līdz ar to iebilde par otrā jautājuma nepieņemamību ir jānoraida.
- 41 Attiecībā uz jautājumu, vai pienākums informēt patērētāju ir izpildīts, ja Direktīvā 2011/83 minētā nepieciešamā informācija viņam tiek darīta zināma starpnieka pakalpojumu sniegšanas vispārīgajos noteikumos, kuriem patērētājs piekrīt, ieklikšķinot šim nolūkam paredzētā lodziņā, ir jānorāda, ka attiecībā uz distances līgumiem un ārpus uzņēmuma telpām noslēgtiem līgumiem šajā direktīvā ir nošķirti tirgotāja pienākumi pēc būtības patērētāja informēšanā, par kuriem ir runa tās 6. pantā, un pienākumi saistībā ar formu, kas jāievēro šīs informācijas sniegšanā, par kuriem ir runa tās 8. pantā.

- 42 Saskaņā ar Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punktu, pirms patērētājs ir noslēdzis līgumu, tirgotājs patērētājam skaidrā un saprotamā veidā sniedz informāciju, tai skaitā par savu identitāti un atrašanās vietu, kā arī attiecīgā gadījumā par tā tirgotāja identitāti un atrašanās vietu, kura uzdevumā tas rīkojas, bet arī attiecīgo preču vai pakalpojumu cenu un šā patērētāja tiesību atkāpties no līguma esamību un kārtību. Šīs tiesību normas mērķis ir nodrošināt, lai patērētājam pirms līguma noslēgšanas tiktu sniegta gan informācija par līguma nosacījumiem un līguma noslēgšanas sekām, kas ļautu šim patērētājam izlemt, vai viņš vēlas uzņemties līgumiskas saistības ar tirgotāju, gan informācija, kas nepieciešama šī līguma pienācīgai izpildei, it īpaši viņa tiesību, tostarp atteikuma tiesību, īstenošanai (spriedums, 2019. gada 10. jūlijs, *Amazon EU*, C-649/17, EU:C:2019:576, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 43 Direktīvas 2011/83 8. panta 1. punktā ir atgādinātas prasības, ka 6. panta 1. punktā minēto informāciju sniedz vai dara pieejamu vienkāršā un skaidri saprotamā valodā, un ir paredzēts, ka, ciktāl šī informācija tiek sniegta uz pastāvīga informācijas nesēja, tai ir jābūt salasāmai.
- 44 Savukārt šīs direktīvas 8. panta 7. punktā ir paredzēts, ka tirgotājam saprātīgā termiņā pēc līguma noslēgšanas patērētājam uz pastāvīga informācijas nesēja ir jāsniedz apstiprinājums par līgumu un ka šai informācijai ir tostarp jāietver minētās direktīvas 6. panta 1. punktā minētā informācija, ja vien tā patērētājam nav jau sniegta uz pastāvīga informācijas nesēja.
- 45 No šā sprieduma 41.–44. punktā minēto normu kopsakara izriet, ka pirms līguma noslēgšanas tikai tirgotājam ir pienākums skaidrā un saprotamā veidā sniegt patērētājam Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punktā minēto nepieciešamo informāciju. Tikai pēc šā līguma noslēgšanas šim tirgotājam ir arī pienākums, pamatojoties uz šīs direktīvas 8. panta 7. punktu, saprātīgā termiņā uz pastāvīga informācijas nesēja sniegt patērētājam apstiprinājumu par noslēgto līgumu, ja vien šīs pašas direktīvas 6. panta 1. punktā minētā nepieciešamā informācija viņam nav jau nodota uz pastāvīga informācijas nesēja.
- 46 Direktīvā 2011/83 nebūt nav aizliegta konkrētu saziņas līdzekļu izmantošana; tajā tikai ir reglamentēts tās informācijas saturs, kas pirms līguma noslēgšanas ir jāsniedz patērētājam (pēc analogijas skat. spriedumu, 2019. gada 23. janvāris, *Walbusch Walter Busch*, C-430/17, EU:C:2019:47, 43. punkts). No tā izriet, ka nekas neliedz pirms līguma noslēgšanas šīs direktīvas 6. panta 1. punktā minēto informāciju patērētājam darīt zināmu, izmantojot pakalpojumu sniegšanas vispārīgos noteikumus starpnieka vietnē internetā, kuriem šis patērētājs piekrīt, ieklikšķinot uz šim nolūkam paredzētā lodziņa.
- 47 Tomēr iesniedzējtiesai ir jānovērtē, vai pamatlietā visa šī informācija pamatlietā aplūkojamajam patērētājam tiešām tika darīta zināma skaidrā un saprotamā veidā.
- 48 Turpretim šāds informācijas veids nevar aizstāt apstiprinājumu, kas pēc līguma noslēgšanas ir jāsniedz patērētājam uz pastāvīga informācijas nesēja atbilstoši Direktīvas 2011/83 8. panta 7. punktam.
- 49 Proti, saskaņā ar šīs direktīvas 2. panta 10. punktu ar jēdzienu “pastāvīgs informācijas nesējs” ir jāsaprot “jebkurš instruments, kas patērētājam vai tirgotājam dod iespēju uzglabāt personīgi viņam adresētu informāciju, lai tā būtu pieejama turpmākai atsaucei informācijas saturam atbilstīgā laikposmā, un kas ļauj neizmainītā veidā pavairot uzglabāto informāciju”.

- 50 Tiesa par jēdzienu “pastāvīgs informācijas nesējs” Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK (1997. gada 20. maijs) par patērētāju aizsardzību saistībā ar distances līgumiem (OV 1997, L 144, 19. lpp.) – kas atcelta un aizstāta ar Direktīvu 2011/83 – izpratnē jau ir nospriedusi, ka tādēļ šādam informācijas nesējam praksē ir jānodrošina tādas pašas funkcijas kā informācijas nesējam papīra formātā, lai attiecīgā gadījumā patērētājam būtu iespējams īstenot savas tiesības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 5. jūlijs, *Content Services*, C-49/11, EU:C:2012:419, 41. un 42. punkts).
- 51 Taču ar to vien, ka Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punktā minētā informācija tiek sniegta pakalpojumu sniegšanas vispārīgajos noteikumos starpnieka vietnē internetā, kuriem patērētājs pirms maksājuma veikšanas piekrist, ieklikšķinot šim nolūkam paredzētā lodziņā, šo prasību ievērošana netiek nodrošināta, jo nav tā, ka līdz ar to šī informācija šim patērētājam tiktu adresēta personīgi, ka tā nodrošinātu tā satura atšķirību neesamību, kā arī tās pieejamību pienācīgi ilgā laikposmā un ka tā nesniegtu patērētājam iespēju šo informāciju glabāt vai reproducēt (pēc analogijas skat. spriedumu, 2012. gada 5. jūlijs, *Content Services*, C-49/11, EU:C:2012:419, 43. punkts). Šādos apstākļos tāda veida informēšana neatbilst jēdziena “pastāvīgs informācijas nesējs” – šīs direktīvas 2. panta 10. punkta izpratnē – definīcijai.
- 52 Tomēr tas, ka apstiprinājums par līgumu patērētājam nav sniegts uz pastāvīga informācijas nesēja, neietekmē to, kā tiek piemērotas Direktīvas 2011/83 6. panta 5. punkta normas, kurās ir paredzēts, ka šīs direktīvas 6. panta 1. punktā minētā informācija ir distances līguma vai ārpus uzņēmuma telpām noslēgta līguma neatņemama sastāvdaļa un nevar tikt mainīta, ja vien līguma puses rakstveidā ar tiešu formulējumu nenolemj citādi. Proti, jau no šā 6. panta 5. punkta formulējuma izriet, ka Savienības likumdevējs šīs informācijas iekļaušanu patērētāju līgumā nav pakļāvis nosacījumam, ka tirgotājam būtu jāizpilda pienākums apstiprinājumu par līgumu šim patērētājam sniegt uz pastāvīga informācijas nesēja. Pretēja interpretācija būtu pretrunā Direktīvas 2011/83 mērķim – patērētāju tiesību aizsardzībai.
- 53 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2011/83 6. panta 1. un 5. punkts un 8. panta 1. un 7. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tie neliedz 6. panta 1. punktā minēto informāciju pirms līguma noslēgšanas sniegt patērētājam tikai pakalpojumu sniegšanas vispārīgajos noteikumos starpnieka vietnē, kuriem patērētājs aktīvi paūž piekrišanu, ieklikšķinot šim nolūkam paredzētā lodziņā, ar nosacījumu, ka šī informācija pēdējam minētajam ir darīta zināma skaidrā un saprotamā veidā. Tomēr šāds informēšanas veids nevar aizstāt to, ka patērētājam tiek sniegts apstiprinājums par līguma noslēgšanu uz pastāvīga informācijas nesēja šīs direktīvas 8. panta 7. punkta izpratnē, un šis apstāklis neliedz šo informāciju iekļaut distances līgumā vai ārpus uzņēmuma telpām noslēgtā līgumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 54 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/83/ES (2011. gada 25. oktobris) par patērētāju tiesībām un ar ko groza Padomes Direktīvu 93/13/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 1999/44/EK un atceļ Padomes Direktīvu 85/577/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 97/7/EK, 2. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka “tirgotājs” šīs normas izpratnē nozīmē ne tikai fizisku vai juridisku personu, kas attiecībā uz līgumiem, kuriem piemērojama šī direktīva, rīkojas nolūkā, kas saistīts ar tās komercdarbību, uzņēmējdarbību, amatniecisko darbību vai profesiju attiecībā uz līgumiem, kuriem piemērojama šī direktīva, bet arī fizisku vai juridisku personu, kas rīkojas kā starpnieks šā tirgotāja vārdā vai uzdevumā, ja gan šo starpnieku, gan principālu var kvalificēt par “tirgotāju” šīs normas izpratnē, un nav nepieciešams, lai notiktu dubulta pakalpojumu sniegšana.
- 2) Direktīvas 2011/83 6. panta 1. un 5. punkts un 8. panta 1. un 7. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tie neliedz 6. panta 1. punktā minēto informāciju pirms līguma noslēgšanas sniegt patērētājam tikai pakalpojumu sniegšanas vispārīgajos noteikumos starpnieka vietnē, kuriem patērētājs aktīvi pauž piekrišanu, ieklikšķinot šim nolūkam paredzētā lodziņā, ar nosacījumu, ka šī informācija pēdējam minētajam tiek darīta zināma skaidrā un saprotamā veidā. Tomēr šāda veida informēšana nevar aizstāt to, ka patērētājam tiek sniegts apstiprinājums par līguma noslēgšanu uz pastāvīga informācijas nesēja šīs direktīvas 8. panta 7. punkta izpratnē, un šis apstāklis neliedz šo informāciju iekļaut distances līgumā vai ārpus uzņēmuma telpām noslēgtā līgumā.

[Paraksti]